

Beroep tegen schorsing naar aanleiding van voorgenomen ontslag.

Gezien de voorgeschiedenis, die de Commissie bekend is uit twee andere beroepszaken tussen appellant en verweerster, kan de Commissie begrijpen dat verweerster zich op het standpunt stelt dat in de periode tussen het geuite voornemen tot ontslag en het definitieve ontslagbesluit bij het begin van het schooljaar na de zomervakantie rust en orde in de school belangrijk zijn. Dat zij daartoe een schorsing in het belang van de instelling noodzakelijk vindt, is te billijken, zeker ook nu appellant van de hem geboden mogelijkheid om met betaald verlof te gaan geen gebruik heeft willen maken.

Commissie van Beroep voor het Protestants Christelijk Voortgezet en Hoger Beroepsonderwijs

CvB.VO/HBO.2011/186 - U.2011-10

1. Het procesverloop

- 1.1 Bij brief van 5 september 2011 heeft de gemachtigde van appellant beroep ingesteld bij de Commissie van een besluit tot schorsing.

2. De feiten.

- 2.1 Appellant is vanaf 2 april 2007 in een volledige betrekking werkzaam als docent aardrijkskunde en biologie bij de vestiging De B. van de M. scholengemeenschap.
- 2.2 Op 24 juni 2011 is door verweerster aan appellant haar voornemen tot opzegging van de arbeidsovereenkomst bekend gemaakt. Appellant heeft op 8 juli 2011 zijn zienswijze aan verweerster kenbaar gemaakt.
- 2.3 In verband met het feit dat appellant na de zomervakantie op maandag 22 augustus zijn werkzaamheden wilde hervatten, heeft verweerster op 19 augustus 2011 appellant -na hem in de gelegenheid te hebben gesteld zijn mening daaromtrent kenbaar te maken - een schorsing opgelegd voor de duur van vier weken bij wijze van ordemaatregel op grond van artikel 9.a. 6 eerste lid van de geldende CAO.

3. De standpunten van partijen.

3.1 Het standpunt van appellant.

Het standpunt van appellant komt samengevat op het volgende neer.

- 3.1.1. Appellant geeft aan dat hem op 19 augustus 2011 door verweerster is meegedeeld dat er bij verweerster het voornemen bestond hem te schorsen omdat er teveel fricties zijn tussen appellant en de vestigingsdirecteur.

In dat voornemen is een termijn van een paar uren genoemd om een zienswijze in te dienen tegen de voorgenomen schorsing. Appellant noemt die termijn veel te kort en in strijd met de bepalingen van de CAO.

- 3.1.2. Appellant bestrijdt ook de genoemde reden voor de schorsing. Er zijn volgens hem andere minder vergaande redenen om de kwestie op te lossen, zoals overplaatsing naar een andere school binnen de organisatie.

3.2 Het standpunt van verweerder.

- 3.2.1. Nadat appellant op vrijdag 18 augustus 2011 telefonisch had laten weten dat hij op maandag 22 augustus 2011 zijn werkzaamheden op De B. wilde hervatten, heeft verweerder hem gezegd dat niet wenselijk te vinden gezien het feit dat er nog een definitief besluit moest worden genomen met betrekking tot het hem bekend gemaakte voornemen tot ontslag.
- 3.2.2. Volgens verweerder bestaan er zoveel fricties tussen appellant en de locatiedirecteur dat de aanwezigheid van appellant de rust en orde in de eerste schoolweek ernstig zou verstoren. Verweerder heeft daarom aan appellant voorgesteld vrijwillig akkoord te gaan met betaald verlof hangende het te nemen besluit omtrent het ontslag. Nu appellant afwijzend heeft gereageerd en ook niet tijdig van hem vernomen is (hij had tot 16.55 uur de gelegenheid om op het voornemen te reageren, van welke mogelijkheid hij geen gebruik heeft gemaakt) heeft verweerder hem op 19 augustus 2011 voor de duur van vier weken geschorst op grond van artikel 9.a.6 eerste lid van de CAO (schorsing als ordemaatregel).

4. Beoordeling van het geschil.

- 4.1. Artikel 9.a.6.eerste lid van de geldende CAO luidt: De werkgever kan de werknemer schorsen voor ten hoogste vier weken indien dit gelet op het belang van de instelling dringend noodzakelijk is. Voordat de werknemer wordt geschorst wordt deze in de gelegenheid gesteld zijn opvattingen omtrent de voorgenomen schorsing kenbaar te maken. De opvattingen van de werknemer omtrent de schorsing worden opgenomen in de brief waarin de schorsing wordt bevestigd.
- 4.2. Verweerder heeft in haar brief van 19 augustus 2011 een beschrijving gegeven van de gang van zaken op vrijdag 18 en zaterdag 19 augustus 2011. Deze gang van zaken is door appellant niet weersproken.
- 4.3. Uit de brief van 19 augustus 2011 waarin het schorsingsbesluit aan appellant wordt meegedeeld blijkt dat aan appellant een korte termijn is gegeven om op het voornemen van verweerder te reageren. De tekst van de CAO houdt in dat in het geval van een schorsing als ordemaatregel op grond van artikel 9.a.6. eerste lid aan de werknemer de mogelijkheid moet worden geboden zijn opvattingen omtrent de schorsing kenbaar te maken. Maar in dit geval is daarbij geen termijn

voorgeschreven (zoals bijvoorbeeld wel in een schorsing op grond van artikel 9.1.6. tweede lid). Het bezwaar van appellant dat de termijn om te reageren te kort en in strijd met de bepalingen van de cao is gegeven, kan dan ook gezien de inhoud van de hierboven geciteerde CAO-bepaling geen stand houden.

- 4.4. Gezien de voorgeschiedenis, die de Commissie bekend is uit twee andere beroepszaken tussen appellant en verweester, kan de Commissie begrijpen dat verweester zich op het standpunt stelt dat in de periode tussen het geuite voornemen tot ontslag en het definitieve ontslagbesluit bij het begin van het schooljaar na de zomervakantie rust en orde in de school belangrijk zijn. Dat zij daartoe een schorsing in het belang van de instelling noodzakelijk vindt, is te billijken, zeker ook nu appellant van de hem geboden mogelijkheid om met betaald verlof te gaan geen gebruik heeft willen maken.
- 4.5. Nu er geen sprake is van een handelen in strijd met de bepalingen van de CAO en geoordeeld wordt dat verweester in redelijkheid tot het besluit kon komen dat een schorsing als ordemaatregel nodig was, moet het beroep van appellant tegen de door verweester aan hem opgelegde schorsing worden verworpen.

5. Beslissing.

De Commissie;

- verklaart het beroep van appellant tegen het besluit van verweester van 19 augustus 2011 (schorsing op grond van artikel 9.a.6 eerste lid) ongegrond.